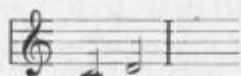

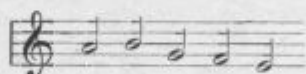
Opomniti je treba, da je tukaj drugi ton za kvarto zvikšan, ker se njegova prvotna nizka škala težko poje. Ker je zvikšan za čisto kvarto, je predpisan \flat v začetku. Tudi mu je pridejana nota superabundans t. j. glaska, ki sega čez oktavo in se pri drugem tonu redno nahaja. Pri prvem tonu je pa nota superabundans rada spodaj, redkokrat zgoraj. Ona nota superabundans, ki ima pri prvem tonu to-le podobo

se spremlja najbolje z *F*-dur v kvintini ali pa z *a*-moll v tercini leži. Temu akordu sledi kot sklep *g*-moll in *D*-dur ali moll. Ako se glasi melodija *h-a*, naj bode harmonizacija *E*-dur in *a*-moll. Če je v prvem in drugem tonu melodija *a-g*, naj se ne rabi *D*-dur in *g*-moll; boljše je namreč *F*-dur v tercini in *C*-dur v kvintini leži. Ali pa: *F*-dur v tercini in *g*-moll v oktavini leži.

Tretji in četrti ton.

Tretji (frigiški) cerkveni ton ima obseg do *e-e*, četrti (hipofrigiški) pa za kvarto nižje od *h-h*. Oba imata sklepno noto *e*. Toda jako napačno bi bilo, ako bi mislili, da je frigiški ton enak ali vsaj podoben modernemu *E*-duru. Kakošen velikanski razloček med njima! *E*-dur ima predpisane štiri \sharp , frigiški ton pa nobenega. Trizvok *E*-dur pri tem tonu ni nič družega, kakor takozvani frigiški sklep ali pa zgornja dominanta iz *a*-moll. Avtentična in plagalna kadenca v *E*-dur (toraj *H*-dur in *A*-dur) bi toraj popolnoma predruščili frigiško škalo, kateri so glaske *dis*, *fis* in *cis* popolnoma ptuje. Pri spremljevanji tretjega in četrtega se rabita mnogokrat pri melodiji *e-f* akorda *A*-dur in *d*-moll. Sklep pri melodiji *f-e* bodi vselej *d*-moll v tercini in *E*-dur v oktavini leži, ali pa *d*-moll v tercini in *a*-moll v kvintini leži. Kadar ima četrti ton melodijo

naj se harmonizuje: *D*-dur v kvintini, *G*-dur v tercini, *C*-dur v kvintini, *d*-moll v tercini, *a*-moll v kvintini in *E*-dur v oktavini leži.

Na kako različen način da se vže s triglasnim stavkom lahko harmonizuje, naj kaže sledeči izgled, čegar melodija je vzeta iz ofertorija prve božične maše:

Tonus 4. a) b)

Lae-ten-tur coe - - li. Lae-ten-tur coe - - li.

c) d)

Lae-ten-tur coe - li. Lae-ten-tur coe - li.

Peti in šesti ton.

Peti ton (lidiški) ima škalo od *f-f*, šesti (hipolidiški) od *c-c*. Smatramo ju lahko kakor sorodnika modernemu *F-duru* ali *C-duru* ter ju tudi tako spremljamo. A pomniti si moramo bistveni znak, ki ju od moderne škale razločuje. Ta bistveni znak je oni glasoviti mi contra fa (*f-h*), kateremu se moramo izogniti s spremenjenjem *h* v *b*. Toda ako bi vedno *b* rabili, nismo več v Joniji, temuč vedno le na domači zemlji. Ker je v petem in šestem tonu nekoliko kritično skladati, izogibovali so se ju radi stari klasiki, akoravno imamo dokaj skladeb tudi v teh dveh tonih.

Njuni škali ste:

a) Lidiška.

b) Hipolidiška.

Sedmi in osmi ton.

Sedmi (miksolidiški) ton ima obseg od *g-g*, njegova končnica je *g*, dominanta ali vladovalnica pa *d*. Osmi (hipomiksolidiški) ton sega kvarto nižje, toraj od *d-d* z ravno ono končnico *g* a z vladovalnico *c*. Pri sklepu melodije z glaskama *a-g* naj se rabita akorda *D-dur* in *G-dur*. Kadar se nahaja omenjena melodija *a-g* v sredi (toraj ne pri sklepu koralovega napeva, tedaj je na svojem mestu *F-dur* v terci in *C-dur* v kvintini leži. Ali pa: *a-moll* v oktavini in *e-moll* v terci leži.

Prihodnjič hočemo s posebnim izgledom pojasniti navedena pravila.

Cerkvena glasba na katoliškem shodu dunajskem.

Spisal Andr. Karlin.

(Dalje in konec)

Pripravljajoči odbor letošnega shoda katoliškega predložil je svojim udeležencem nastopno resolucijo v razgovor:

Gledé na to, da se je cerkev od tridentskega zbora sem (Sessio XXII.) večkrat določno izrekla o cerkveni glasbi;

gledé na to, da je preosnova cerkvene glasbe v smislu liturgijskih predpisov potrebna, ker to mnogostransko celo lajiki čutijo:

priporoča katoliški shod zbor strokovnjakov v cerkveni glasbi, kateri naj se velečastnim škofom ozir preosnove cerkvene glasbe stavi na razpoložaj, in pred vsem pod varstvom in vodstvom škofov vse potrebno ukrene gledé ustanovitve cerkveno-glasbenih društev, gledé glasbene omike bogoslovcev, dirigentov, organistov in pevcev, — ter o vsem tem ob prihodnjem katoliškem shodu poroča.

To je vse, kar se je obravnavalo o cerkveni glasbi. Našim cecilijancem se bode pač zdelo preskromno, kar je predlagal pripravljajoči odbor. Ali paziti nam je na to, da so krajevne in deloma tudi jezikovne razmere na poti določnejšim predlogom. Vse to razvideli bomo iz obravnave o teh predlogih.

Poročevalcem bil je izvoljen župnik monsg. Ditko iz Langenlois-a. Kot razlog za prvi alineo resolucije dal nam je kratko poročilo o razvoji cerkvene glasbe. Dostavil je tudi razmero, v kateri stoji cerkvena glasba proti drugim umetnostim. Cerkvena glasba je del liturgije: ni velike maše brez glasbe. Zato je cerkvena glasba nekaj posebnega med drugimi cerkvenimi umetnostmi. V starih časih moral je biti vodja cerkvenega petja posvečen. Slikar, kipar, stavbar, in vsem drugim, ki so za cerkev delali tega ni trebalo. Zato se je pa tudi cerkev za svojo glasbo bolj brigala, kakor za vse druge umetnosti. Toda tekom časa se je, žal, mnogo izpremenilo. Strogo cerkvena glasba se je pokvarila in poulična glasba je v cerkev udarila. Melodije popolno posvetnih pesnij ugnezdile so se v cerkev, kar se še dandanes marsikomu prijetno zdi. (Veselost). V harmoničnem oziru pa so razni okraski, razne figure thème zakrile. Tedaj je morala cerkev vmes poseči in je tudi izrekla, da gregorijanski koral mora biti telo, okraski in figuracije le obleka vsakemu cerkvenemu glasbotvoru. Razen tega mora vse v cerkveni glasbi težiti po tem, da se duh povzdiga k Bogu. Ob času tridentskega zbora nastala je vojska proti tedanji oposvetneli cerkveni glasbi. Palestrina dobil je tedaj nalog komponovati tri latinske maše. Ali umetnik je svojo nalogo pogodil. Večglasnost znal je rabiti tako, da je ugajala umetnosti in liturgičnim zahtevam. Palestrinov slog bil je sprejet, ob enem pa se je naročilo škofom, naj čujejo, da bode glasba v cerkvi ustrezala cerkveni dostojnosti in časovnim razmeram. Leta 1749. izdal je papež Benedikt XIV. posebna določila o cerkveni glasbi; tam je naznanil celo glasbena orodja, ki se smejo rabiti pri očitni službi božji. Kako pa je dandanes? Dostikrat ne čuješ ni petja ni besed, samo hreščanje hreščečih instrumentov ti polni ušesa; duhovnik celo ne vé, kdaj bi se pripognil. (Odobranje). Glasba po cerkvah je dandanes često bolj koncertna ali plesna nego cerkvena. Ob slovesnostih oglašča se raz kor ploščevina in muči pobožne. Resnično je, da ne samo duhovščina, ljudstvo samo zahteva preosnove. A kakošna bodi reforma? Zapovedano petje v cerkvi je gregorijanski koral; saj vendar nikomur ne pride na um, naj bi se pelo evangelje v kvartetu. (Veselost). Za preosnovo treba neobhodno cerkveno-glasbenih društev, posebno farnih društev, ki naj bi si po svojih razmerah in potrebah snovala lastne pevske ali tudi glasbene šole. Vsaki veči kraj imel naj bi orglarsko šolo. Iz teh bomo dobili dirigentov. Potrebno pa je tudi, da se bogoslovci vežbajo v cerkvenem petji. Faráne bo to veselilo, če imajo v petji izvedenega duhovnika; čem veči razlika bode med petjem pri altarji in na koru, tem bolj se bo čutila potreba popravljanja in prenavljanja petje na koru. Razen tega pa je du-

hovnik tudi „rector ecclesiae“. On mora poznati cerkveno petje, mora hvaliti in grajati. Vse to bi se dalo pod varstvom škofovim doseči. (Živahno odbravanje).

Za poročevalcem oglasi se k besedi častljiv mož, kanonik solnograški Katschthaler. On želi pojasniti še nekatere stvari iz prvega in tretjega odstavka resolucije. Poročevalec — pravi — izrekel se je v tem smislu, kakor da naj škofje gledé cerkvene glasbe določujejo. Toda cerkev je po papežih in kongregaciji cerkvenih obredov vže vse določila, kaj in kako naj se poje. Mi pa hočemo le to, kar cerkev hoče. — Preosnova cerkvene glasbe — tako določuje tretji odstavek resolucije — naj se prične po strokovnjakih. Z veliko radostjo sprejemam vest, da hoče katoliški shod staro razvalino podreti in tudi v cerkveno glasbo vdihniti novega življenja. Ako se jamejo ustanavljati cerkveno-glasbene šole, če se bodo bogoslovci pridno v njih vežbali, če bodo vže deška semenišča gojila cerkveno glasbo, če se bodo v farnih pevskih šolah marljivo urili v cerkvenem petji, ter vzlasti psalme radi prepevali, se bo spreobrnil še marsikateri nevernik in jud, kakor se je to vže dogodilo. Toda pri psalmih ne sme ostati, tudi težji koral morajo priti na vrsto — in glasba bo cerkvena. Toda vse to resolucija prepušča strokovnakom, in še teh ne imenuje katoliški shod, vsa stvar v zraku visi. Poročevalec naj pové, kako on stvar misli. Nadalje govori resolucija samo o bogoslovcih. Kaj mi stari nimamo kar nikakoršnega pòsla pri reformi? Tudi nam je kaj storiti, vsaj toliko, da ne bomo zavirali; (dobro) — in pa pospeševati moramo preosnovo s tem, da bomo pripravljene tudi v denarji v ta namen kaj žrtvovati. In pa sebe moramo preosnovati. Koral, ki ga mašnik poje, je središče cerkvene glasbe; zato ga moramo lepo peti. Vsak duhovnik ni dober pevec, petje tudi ni glavna služba njegova. Ima duhovnikov, ki so dobri pevci pa slabi dušni pastirji in narobe. Ali kdor more, naj poje tako lepo kakor more, da nas bo smel vsak slišati v tem duhovnem koncertu, da ne bomo ljudstvu v zasmeh. Potem bo narod opazil, da nam je resna volja preosnovati glasbo cerkveno. Ali strokovnjaki še zdaj visé v zraku. . . . (Veselost in ploskanje).

Na to se je vnel živahen razgovor. Govornikov ne bom imenoval, ker so stavili v krajši obliki svoje nasvète in jih niso posebej motivirali. Nasvèt predgovornika, naj se vže danes imenujejo strokovnjaki, bil je sicer z veliko večino sprejet, toda predsednik omeni, da ne gré danes določevati imena veščakov in to moramo prepustiti izvrševalnemu odseku katoliškega shoda. Drug nasvèt, naj bi se pridružili gledé cerkvenega petja „cecilijanskemu društvu za vse dežele nemškega jezika“, tudi ni obveljal, ker je kanonik Karlach iz Prage povdarjal, da bi se taki zvezi Čehi in Poljaki pridružiti ne mogli, ker ima vsak teh dveh narodov svoje društvo za gojitev cerkvene glasbe: Čehi Ciri-lovo, Poljaki Vojtehovo društvo. Tudi je treba počakati, da se škofje o tej zadevi izrekó.

Slednjič, ko je poročevalec še jedenkrat s toplo besedo animiral, naj vsak izmed udeležencev domov prišedši ustanovi farno društvo za cerkveno glasbo, bila je resolucija sprejeta po vsem obsegu pripravljajočega odbora.

Kaj porečemo na to razpravo slovenski cecilijanci?

Lepo je zares, da se je osobito duhovščina na katoliškem shodu tako toplo zavzemala za cerkveno glasbo; to daje upanje, da bode ideja slednjič vendar le prodrila na vseh progah. Ali če hočemo biti pravični, moramo pripoznati, da je resolucija na letošnjem shodu skoro manj priporočala nego na prvem. Zdi se mi, kakor da vsa stvar ni dosti zrela, in da so jo hoteli preložiti na druge, boljše čase. Kolikor sem mogel na svojem potovanji spoznavati cerkveno glasbo, ima preosnova po drugod veliko obsirnejše polje nego pri nas. Imajo novce, imajo moči izvežbane; le migljeja je treba in takoj bode drugače. Če si prizadevamo pri nas napredovati v cerkveni glasbi (seveda primerno cerkvenim določilom), nam se mora to v hvalo šteti, kajti tu razmere odločujejo. In marsikomur izmed čitateljev je znano, kako se cerkveno petje mora boriti s pomanjkanjem pevskih moči in — novcev. Naj se mi ne zameri, da tudi to omenim; pred očmi imam človeka, kakoršen je, ne kakoršen bi moral biti. In vendar smo v zadnjem desetletju mnogo napredovali. Mi smo vsaj večinoma postrgali raz kor stari kvas nedostojnosti in si prizadevamo, kjer le mogoče izboljšati petje. Po drugod (v mislih imam posebno Dunaj in nekatere večje samostane benediktinov v alpskih deželah) bi lahko takoj izvršili cecilijansko idejo, — pa vendar čakajo. In hoc non laudo.

Na Dunaji v cerkvi sv. Štefana bi pač lahko takoj uvedli petje po strogem cerkvenem predpisu; zakaj da tega ne storé, mi je uganjka. Ondi gotovo ni izgovora: nimamo moči, denarja nedostaje. S temi močmi, ki so sodelovale pri slovesnem sv. opravilu ob priliki katoliškega shoda, bi se dalo kaj izvršiti . . . Bil sem tudi v dvorni kapeli; Amen je trajal pri „Credo“ najmanj pet minut. Škoda za tako izborne moči . . . Pri oo. minoritih sicer pri nedeljski službi božji nisem bil navzoč, a slučajno sem čital soboto poprej v „Neue freie Presse“ program za veliko mašo. Za „offertorium“ in „graduale“ poseben „solo“, solist in solistovka naznanjena polnim imenom . . .

A pustimo razmere, ki nas slednjič ne brigajo. Meni je jasno, in morda tudi čitateljem, zakaj je bila resolucija tako mrzla, meglena, samo v splošnih potrebah se zibajoča . . . Nekaj mi je pa vendar posebno ugajalo. Tisti topli „appél“ na duhovnike, osobito na župnike. Nikjer ne bode vspevala cerkvena glasba sama po sebi. Župnik, duhovnik mora jo vzeti v svoje varstvo. In naj bi tudi sam ne bil glasbeno izobražen: le prijazna pohvala, sem in tje kaka opazka, opomin k vstrajnosti, kako priznanje — vže s tem se mnogo doseže. Naše ljudstvo je skromno, in s skromnimi sredstvi se da pri njem tudi kaj doseči. A srce pa ima, in srce vžgati za dobro, sveto stvar je dolžnost duhovnikova.

To bi bilo nekaj mislij o naših in tujih razmerah. Morda se mi bo očitalo, da naše zadeve gledam preveč optimistično, druge pa ravno narobe. Nič ne dé. To moramo z veseljem pripoznati, da se je pri nas mnogo na bolje obrnilo in prav vsled ustanovitve „cecilijinega društva“. Kdor to društvo podpira, dela v smislu določil katoliškega shoda, in si nabira zaslug za izboljšanje cerkvene glasbe v Sloveniji.

D o p i s i.

Z Goriškega, dné 24. junija. (Občni zbor gor. cecilijinega društva dné 13. junija t. l.) Po dolgem prestantku (od dné 27. avg. 1886.) smo zopet zborovali in tako po-

kazali, da še živimo. Prišlo je skupaj mnogo duhovnikov, učiteljev, pevcev, celo iz Vipave 2 zvedenca. Videl si mnogo prijateljev in znancev od I. cecilijanskega shoda na Sv. Gori na isti dan 1883. leta; to je tista stara garda, ki še ni opešala ali se izneverila.

Kakor navadno, je bila tudi tu pred zborovanjem muzikalna produkcija pri slovesnej maši, ki se je ob 9. uri brala za žive in mrtve društvenike v lepi in prostorni semeniški kapeli. Slišali smo Witt-ovo Lucijino mašo z majhnim orkestrom; peli in godli so sami gg. bogoslovci.

Genijalnega pokojnega Witt-a skladbe, menim, še ni prekosil noben sedanjih cerkvenih skladateljev; one združujejo vso moderno tehniko z veličastnim in resnim slogom starih klasikov in katere prav ceniti bo komaj prihodnji rod še-le znal. — Ena takih skladb Witt-ovih, ki združuje po oceni B. Mettenleiter-a, lehkobo izpeljave in veličastno krabobo, ki je zato posebno pripravna, da se vdomači in razširi, — je Witt-ova Lucijina maša. In samo to slišati, je bilo vredno priti v Gorico. Dobro izvežbani in krepki možki zbor gg. bogoslovcev je pel mašo primeroma prav dobro. Za semeniško cerkvico je bilo petje včasih premočno. Še najbolj sta se pela Kyrie in Gloria. Manj ugajal nam je Koenen-ov Graduale. Tudi koral bi se lahko bolj živo glasil. Pa to je moje osebno menenje. Kajti koral prav peti ni tako lahka reč. — V Gorici poznam samo enega gospoda, ki umeje koral pravilno peti — a ta ni učitelj koralnega petja. Fides ex auditu.

Sploh pa je bilo predavanje dokaj dovršeno in čuditi se moramo gg. pevcem, da so to Witt-ovo skladbo tako dobro razumeli. Poslušalec je zapustil zadovoljen božji hram. — Tudi Schenk-Kokošarja litanije so se popolne pele povoljno, še bolje bi se pa glasile, ko bi bil katerikrat tempo bolj čvrt in živahen. Nad vse je pa dopadel krasni Witt-ov „Regina coeli“. — Witt-ova polifonija napravi vsikdar impozanten vtis. — Škoda, da je bilo prav malo domačih Goričanov videti med poslušalci; ako ne pridejo nas poslušat, kako hočejo soditi našo glasbo? Razum in ljubezen do klasične cerkvene glasbe bodeš zastoj iskal v muzikalnih krogih goriških Italijanov. Le v bogoslovji (pa morda še v mal. seminišči) je našla *musica sacra* varno zavetje. Tu se vže leta in leta goji pravo cerkveno petje; ko bi še koral pri mašah več rabili, bi imeli prav zadovoljni biti.

Ob 10. je bilo zborovanje v prostorni obednici semeniški, katero je počastil na veselje društvenikov, sam prevzvišeni knezo-nadškof. (Konec prih.)

Iz Táboru na Českem, dné 14. jun. Davno je že, odkar sem Vam pisal o stanji cerkvenega petja po Českem. In kakošno je zdaj čez leto in dan? — Kakor je povsod v človeškem življenji oseka in plima, solnce in senca, tako tudi tù. Napori za reformo pri nas v obče sicer rasejo, à tù in tam tudi pojenjujejo; vender pa je napredek večji od nazadka. Najboljši dokaz temu je novo nastavljeni kapelnik pri pražki stolnici, g. Jos. Foerster, brat Vašega stolnega kapelnika, ki sta si brata ne samo po rojstvu, ampak tudi po duhu gledé reformovanja cerkvenega petja. Poleg tega se izšola vsako leto na pražki orglarski šoli lepo število cerkveno-glasbeno izurjenih orglavcev in pevskih vodij, kt sejejo po deželi izročeno jim seme. „Obecná jednota cyrilská“ je priobčila v svojem statističnem izkazu za l. 1888. naslednje podatke:

Nadškofija Pražka	ima	30	cecil. društev s	1554	člani;
škofija Litomeriška	„	5	„	„	261
„ Kraljevogrška	„	12	„	„	538
„ Budejeviška	„	9	„	„	386

na Moravskem pa:

Nadškofija Olomuška	ima	5	cecil. društev s	196	člani;
škofija Brnska	„	24	„	„	2359

skup . 85 cecil. društev s 5294 člani.

Tem številkam imam še pristaviti, da se je zadnji čas ustanovilo še 5 novih cyrilskih društev, tako da je zdaj vsih skup 90. A tudi ta številka je še prenizka, ako bi hotel ž njo zaznamovati vse cerkvene zборе z reformovanim petjem.

Nahaja se še lepa kópa cerkvenih zborov, kateri reformujejo brez društva, ali se oklenili „splošnega nemškega cecil. društva“. In prav ta statistika kaže jasno, da bi cecilijanska ali cyriliska stvar in ž njo tudi reforma tembolje vspevala, ako bi se visoke cerkvene oblasti osebno za-nje bolj zanimale in jo podpirale. To kažejo zlasti številke Brnske škofije, kjer se je tako godilo in je pobuja od zgoraj trajajoča. „Nescit Spiritus sancti gratia tarda molimina.“ Ta trajajoča pobuja od višje strani je toliko potrebnejša, ker marljivost posameznikov, bodi si še tako velika, brez nje nazadnje vendar opešati mora. V koliko večji meri pa velja to gledé manj marljivih ali celo zanikarnih pevovodij! Ti morejo tudi dolgotrajna in najmarljivejša prizadevanja uničiti, kakor je piscu teh vrstic predobro znano. — Vspešen korak k večji unemi za reformo se je storil pri nas v Budejeviški škofiji s tem, da je prevzv. gospod škof dr. M. Řiha duhovščini svoji za pastoralne konference zastavil vprašanje, „kaj da duhovni pastirji morejo in morajo storiti, da v svojih duhovnijah reformo cerkvene glasbe vpeljejo“.

Važen je tudi praktični nasvet marljivega Vašega reformatorja, č. g. P. Hugolina Sattner (glej „C. Gl.“ 1889, št. 2. str. 16): „Trebja je zanimanje za zboljšavo cerkvene glasbe zatrositi med ljudstvo in na ta način občni zbor cecil. društev vsikdar na drugem kraju obhajati“. To je modro, to je praktično in kaže, da g. pater ljudi pozna. Fides ex auditu. Auditus autem per verba — apostolorum. Res, apostoli morajo cecilijanci biti ter reformo med narod zasejati. — In kako pa je pri Vas z reformo? Ali jo še smatrajo sredstvo za germanizacijo? Kdor še ni rešen teh halucinacij, bere naj Regensburško „Musica sacra“ 1889 št. 6. str. 83. naslednji stavek: „Dem Herrn Cooperator Münnichthaler antwortend, spricht er (der Referent des 2. allg. österr. Katholikentages in Wien) die Ansicht aus, dass weder der Cyrill-Verein (naše društvo) noch der Adalbert-Verein der Polen sich formal an Deutschland anschliessen würden“. — In vendar imajo cyriliska društva na Českem, kakor tudi „ko ki sw. Wojciecha“ isti program, isto svrbo in iste napore. Toda ta svrha in ti naporji niso nemški, pa tudi ne slovanski ali italijanski, ampak cerkveni. Christus omnia in omnibus. Cerkev Kristova pa je občna, katoliška, toraj tudi liturgija njena in liturgično petje njeno občno, katoliško. Toraj le napredujmo dalje z vso vnemo v smislu cecilijanskih načel! Stvar je božja, je stvar sv. cerkve; toraj zanesimo iskro ljubezni do svete glasbe na vse kraje in v vsa srca! Zdravi! K. Konrád.

*) S. Ambrosius.

Razne reči.

Ekscelencija, prevzvišeni gospod

dr. Jakob Maksimilijan Stepischnegg,

knezoškof lavantinski, prisednik prestola Nj. Svetosti, c. kr. Veličanstva tajni sovetnik, pokrovitelj cecil. društva za lavantinsko škofijo itd. itd. je dne 28. junija po kratki bolezní mirno v Gospodu zaspal. R. I. P.

— Petek, dne 12. julija t. l. bode preskušnja v orglarski šoli ljubljanskega cecil. društva. Izpraševanje se bode pričelo ob 9. uri dopoldne, in vabimo k njemu vse prijatelje cerkvene glasbe in glasbe sploh.

— Dne 21. maja obhajal je stolniški organist gospod Janez Hanisch v Regensburgu 60 letnico svojega službovanja. Ondotna cerkveno-glasbena šola, pri kateri že 15 let kot učitelj deluje, napravila mu je o tej priliki lepo slavnost.

Pridana je listu 7. števil. priloga.

Odgovorni vrednik lista Janez Gnjezda. — Odgovorni vrednik glasb. priloge Anton Foerster. Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska R. Milic.